

копията и стрелитѣ могатъ да наранатъ дебелокожото животно. Кожата му е дебела до 2 см. и така здрава, че обикновенъ куршумъ се плъзга по нея безъ да я пробие. Затова ловцитѣ се прицелватъ или въ окото, или въ широко отворената уста и такъвъ сполучливъ ударъ е смъртоносенъ за хипопотама. Убитото животно се измъква отъ водата съ голѣма мжка (гл. фиг. № 4), но сега страхътъ и рискътъ сж добре възнаградени.

Месото на убитото животно е голѣмо лаксмство за африканскитѣ негри (както е свинското месо за насъ). Отъ единъ голѣмъ хипопотамъ, които често достига 3—4,000 кгр. (както слона) изваждатъ стотици килограми лой (колкото отъ 4—5 вола).

Въ Капшатъ (ю. Африка) тази лой е много ценна и я считатъ за деликатесна храна, а на други мѣста приготвяватъ разни целебни мехлеми. Жбитѣ, особено голѣмитѣ до 40 — 50 см. на дължина, преработватъ на стругъ и отъ тѣхъ праватъ разни издѣлия, а напоследъкъ жботехниците приготвяватъ отъ тѣхъ хубави изкуствени жби. Само главата на такъвъ хипопотамъ тежи до 200 килограма.

Цѣлото тѣло на хипопотама изразява грамадна сила и неустрашимостъ. Той не се плаши отъ свирепитѣ тигри и ягуари (глед. фиг. № 5), нито пъкъ отъ царя на животнитѣ — лъвътъ. Най-досаднитѣ му неприятели, както и на слона, сж комаритѣ и заядливитѣ мухи, отъ които се спасява като се потопява въ водата или се търкаля изъ тинята.

Човѣкътъ е сжщо единъ сериозенъ неговъ неприятель, отъ когото хипопотамътъ отбѣгва, но раздразненъ или нараненъ е опасенъ и за най-смѣлия ловецъ. Когато е нараненъ издава звукъ подобно на грухтене, но така силно, като че излиза отъ дънъ земята. Силата на гласътъ му надминава този на всички други звѣрове. Когато реватъ хипопотами млѣкватъ всички хищници: чакали, хиени, даже неустрашимия лъвъ млѣква и се услушва. Този страшенъ гласъ се разнася на десетки километри, като подземно земетръсно буботене.

Единъ руски пжтешественикъ, който пжтувалъ по долината на р. Конго, зедно съ единъ англичанинъ, и двама нѣмци, разказва следното: